Слова і речі, вечір і сова.
Цитрина пахне, чай парує свіжий.
Цей тихий грудень, ці поля безсніжні —
Немов душа, праюна і жива.

Усе намарно. Отже, так бува:
Покинувши Господень дім поспішно,
Ми сміло падаєм у прірву ніжну,
Гадаючи, що це потрібно вам.

Але, брудну і дику вчувши мову,
Побачивши, що ви готові знову
Дитину й ангела безжурного звести, —

Вертаємо з одвічного Содому,
Який уже нікому не спасти,
До навстежи одчиненого дому.